

இயேசு ஏன் மரித்தார்?

இயேசு எவ்விதம் மரித்தார் என்ற வினாவை நன்கு பரிசோதித்த பின், இன்னும் அதிக முக்கியமான ஒரு கேள்வியை நாம் கேட்க வேண்டும்: அவர் ஏன் மரித்தார்? இத்தனை வேதனைகளோடு கூடிய, இவ்வளவு பயங்கரமான மரணத்தை தன் மீது வரவழைக்கத்தக்கதாக அவர் என்ன செய்தார்? இது நிகழும்படியாக அவர் எதையாவது செய்தாரா? இயேசுவின் மரணத்திற்காக எதுவும் குற்றம் சுமத்தப்பட வேண்டுமா? - அப்படியானால், அது யார்மேல் சுமத்தப்படவேண்டும்.

இந்த கேள்விக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, இதை நாம் இரண்டு கோணங்களில் அணுக வேண்டும்: வரலாற்று ரீதியான மற்றும் இறையியல் ரீதியான கோணங்கள். வரலாற்று ரீதியாக, அவருக்கு மரணத்தை கொண்டு வந்த சூழ்நிலைகள் என்ன? இறையியல் ரீதியாக, என்ன காரணத்திற்காக அவர் “மரிக்க” வேண்டியதாயிருந்தது (அவர் தாமே கூறியபடி; லூக்கா 9:22; 24:45-47)? அவருடைய மரணம் என்ன சாதித்தது?

அவருடைய மரணத்திற்கான வரலாற்று ரீதியான காரணங்கள்

மனிதனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட யூத பாரம்பரியங்களுக்கு அவமதிப்பு

முதலாவது, இயேசுவின் மரணத்திற்கான வரலாற்று காரணங்களை காண்போம். மாற்கு 3:1-6, இயேசு தமது ஆரம்பகால கலிலேய ஊழியத்தில், அவர்கள் பதில் சொல்லமுடியாதபடி கேள்விகள் கேட்டதாலும் மற்றும் அவர்களுடைய ஆவிக்குரிய ஆழமின்மையை வெளிக்காட்டினதாலும், மத அதிகாரிகளை எரிச்சலடையச் செய்தார் என்று கூறுகிறது. ஒரு ஓய்வு நாளில் தேவாலயத்தில், இயேசு சும்பின கையையுடைய ஒரு மனிதனோடு இடைபட்டார். அவனுடைய பரிதாப நிலை குறித்து கவலைப்படாத மத தலைவர்கள், இயேசு அவனை குணமாக்குவதன் மூலம் ஓய்வுநாளை “மீறுவாரா” அல்லது “மீற மாட்டாரா” என கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இயேசு அந்த மனிதனை மனித தேவையிலுள்ள ஒரு உயிருள்ள உதாரணமாக அவர்கள் முன் நிறுத்தி, ஓய்வு நாளில் நன்மை செய்வதோ, தீமை செய்வதோ, ஜீவனைக் காப்போதோ, அழிப்பதோ எது நியாயம் என்று கேட்டார். அவர்கள் இருதய கடினமுள்ளவர்களாக தங்களை காட்டிக்கொள்ளாமல், அதே சமயத்தில் தங்கள் சொந்த சட்டங்களை மீறாமல், அமைதலாயிருந்தார்கள். இயேசு கோபமடைந்தார் மற்றும் அவர்கள் இருதய கடினத்தினிமித்தம் துக்கமடைந்து, அந்த மனிதனை சுகமாக்கினார். இயல்பாக, இது பரிசேயர்களை மோசமானவர்களாக காட்டியது, மற்றும் மாற்கு 3:6, “உடனே பரிசேயர் புறப்பட்டுபோய், அவரை கொலை செய்யும்படி, அவருக்கு விரோதமாய்

ஏரோதியரோடே கூட ஆலோசனை பண்ணினார்கள்” என்று கூறுகிறது. இயேசுக்கு எதிரான அவர்களுடைய கோபத்தின் ஆழம், வழக்கமாக ஒருவருக்கொருவர் மோதிக்கொள்ளும், இந்த இரண்டு குழுக்களையும் அவருக்கு எதிரான ஒன்று இணையச் செய்தது. பரிசேயர்கள் பிரமாணத்தை கண்டிப்பாக கடைப்பிடிப்பதை ஆதரிக்கும் யூத குழுவினர் மற்றும் அவர்கள் யூதர்கள் மீது கிரேக்க - ரோமானிய கலாச்சாரம் திணிக்கப்படுவதை எதிர்த்தவர்களாக இருந்தார்கள். ஏரோதியர்கள், அவர்களுடைய பெயருக்கு ஏற்றபடி, ரோமர்களோடு ஒத்துழைப்பது உட்பட, ஏரோதுவின் கொள்கைகளை ஆதரிக்கிற செல்வந்தர்களாக இருந்தார்கள். இந்த இரண்டு குழுக்களும் ஒருவரையொருவர் இகழ்ந்தார்கள், ஆனால் இயேசுவை எதிர்த்து காரியத்தில் ஒன்றிணைந்தார்கள். அவருடைய ஊழியத்தின் இந்த ஆரம்ப நிலையிலேயே மத அதிகாரிகள் அவரை அழிக்க விரும்பினார்கள்.

யூதர்களோடு கருத்து மோதல்கள்

இயேசு தமது வாழ்க்கையின் இறுதி வாரத்தில், எருசலேமில் வந்த போது இந்த நிலை மிகவும் மோசம் அடைந்தது. மத்தேயு 22:15-46 இயேசு மற்றும் பல்வேறு யூதக்குழுக்களின் பிரதிநிதிகள் ஆகியோருக்கிடையில் நடந்த தொடர் கருத்து மோதல்களை பதிவு செய்கிறது. அவர்கள் தொடர்ந்து இவரை கைது செய்து, தண்டிக்கும்படியாக பேச்சில் அகப்பட வைக்க முயற்சி செய்தார்கள், ஆனால் அவர் தொடர்ந்து அவர்கள் முயற்சிகளை தவிர்த்தார் மற்றும் அவர்களுடைய ஆவிக்குரிய சிந்தையின் வெறுமை நிலையை தொடர்ந்து வெளிக்காட்டி வந்தார். இப்படிப்பட்ட ஒரு முதல் மோதலில், பரிசேயர்கள் மற்றும் ஏரோதியர்கள் ஆகியோர்கள் அவர் தப்பிக்கொள்ளவே முடியாதது என்று நினைத்த ஒரு பொறியை வைத்தார்கள். அவர்கள் ராயனுக்கு வரிசெலுத்துவது நியாயமா என அவரிடம் கேட்டார்கள். இயேசு வரி செலுத்தும் கடைமையை வலியுறுத்தினால், ரோம அதிகாரிகளை அலட்சியப்படுத்தின ஜனங்களின் ஆதரவை அவர் இழப்பார். அவர் வரி செலுத்துவது நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்று கூறினால், அவர் ஒரு கலகக்காரராய் இருந்தார் என்ற ஒரு குற்றச்சாட்டோடு அவரை ரோம அதிகாரிகள் முன் கொண்டு வர முடியும். இயேசுவின் பதில் அவர்கள் எதுவும் சொல்வதற்கு இடமில்லாமல் செய்து விட்டது, மற்றும் நிலைமை தர்மசங்கடமாக இருந்தது என்பதையும் நிரூபித்திருக்க வேண்டும். அவர் “இராயனுடையதை இராயனுக்கும், தேவனுடையதை தேவனுக்கும் செலுத்துங்கள்” என்றார் (மாற்கு 12:17; லூக்கா 20:25).

யூதக்குழுக்களின் மற்ற பிரதிநிதிகள் இயேசுவை பேச்சில் அகப்படுத்த முயற்சித்தார்கள், ஆனால் முடியவில்லை. முடிவாக, பிரதான ஆசாரியர்கள் மற்றும் ஜனத்தின் முப்பர்கள் ஆகியோர்கள் மற்றும் ஜனங்களுக்குள் கலகம் உண்டாகாமல் அவரை எப்படி பிடித்து, கொலை செய்வது என ஆலோசித்தார்கள் (மத்தேயு 26:3-5). அது பல்கா பண்டிகை காலமாயிருந்த படியால் அவர்கள் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டியிருந்தது. எருசலேம் இந்த பெரிய பண்டிகைக்கு வந்திருந்த மக்களால் நிரம்பியிருந்தது, மற்றும் அது மேசியா வருவார் என அதிகமாக எதிர்பார்க்கப்பட்ட காலம் மற்றும் கலகத்திற்குரிய காலமாகவே எப்போதும் இருந்துள்ளது. மக்கள் மத்தியில் மோசமான தொந்தரவை ஏற்படுத்துவதற்கு பெரிதாக எதுவும் செய்ய தேவையில்லை; அவர்களில் பலர்

இயேசுவை மேசியா என்று விசுவாசிக்காவிட்டாலும், அவர் ஒரு தீர்க்கதரிசி என்று விசுவாசித்தார்கள். மதத்தலைவர்கள் ஒரு கலகத்தை தூண்டிவிட்டால், ரோமர்கள் ஒவ்வொருவரையும் கடினமாக நடத்துவார்கள்.

மதத்தலைவர்களோடு இயேசு கொண்டிருந்த கருத்து மோதல் சம்பவங்கள் மட்டும் அவரை மரணத்திற்கு நடத்தவில்லை. அவர் எருசலேமுக்கு வந்த போது, தேவாலயத்திற்கு போய், அங்கே காசக்காரரையும் விலங்குகளை விற்கிறவர்களையும் “புற ஜாதியாருடைய பகுதியில்” இருந்து துரத்தி விட்டார் (மாற்கு 11:15-18). தேவாலயத்தின் வழக்கமான “சுத்திகரிப்பு” என்று குறிப்பிடப்படுவது, மதத்தலைவர்களுக்கு குறிப்பாக, தேவாலயம் மற்றும் அதன் நடவடிக்கைகளை தாங்கள் கட்டுபாட்டில் வைத்திருந்த பிரதான ஆசாரியர்கள் மற்றும் வேதபாரகர்களுக்கு கோபமுட்டும் ஒரு தைரியமான செயலாக அமைந்துவிட்டது. இயேசுவினுடைய செயல்கள் அவர்களுடைய ஆலய மேலாண்மை மற்றும் நடவடிக்கைகளின் மீதான ஒரு தீர்ப்பாக அமைந்தது மட்டும் அல்ல, ஆலயத்தின் மேல் அவருக்குள்ள அதிகாரத்தையும் சுட்டிக்காட்டுவதாக அமைந்தது. மாற்கு 11:18 “ஜனங்களெல்லாரும்” - அதாவது சாதாரணமாக தொழுது கொள்ள வந்தவர்கள் கூட்டம் - “அவருடைய உபதேசத்தை குறித்து ஆச்சரியப்பட்டது” என்று கூறுகிறது. மக்கள் மேல் இருந்த இந்த அதிகாரம், இயேசுவை யூத தலைவர்களின் கண்களில் மிகவும் ஆபத்தான ஒருவராக மாற்றியது.

யூத தலைவர்களுக்கு எதிரான போதனைகள்

இயேசுவுக்கு நிகழ்ந்த மரண தண்டனைக்கு இன்னொரு காரணம், திராட்சை தோட்டத்தை குறித்து அவர் கூறிய ஒரு உவமையாக இருந்தது, “பொல்லாத திராட்சை தோட்டக்காரன் உவமை” (மத்தேயு 21:33-41; காணவும் மாற்கு 12:1-12; லூக்கா 20:9-19). மேலோட்டமாக, இது ஒரு குற்றமற்ற கதையாக தோன்றக் கூடுமானாலும், இந்த திராட்சை தோட்ட உருவகம், அந்த தருணத்தில் அச்சுருத்தும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தக் கூடியதாக இருந்தது. இந்த கதை திராட்சை தோட்டத்தை கட்டி, அதை குத்தகைக்கு விட்டுவிட்டு, புறதேசத்திற்கு சென்ற ஒரு மனிதனைப் பற்றி கூறுகிறது. அவன் தன் நியாயமான பங்கை பெற்றுவரும்படி அனுப்பின வேலையாட்கள் அடிக்கப்பட்டார்கள். சிலர் குத்தகைக்காரர்களால் கொல்லப்பட்டார்கள். ஒரு இரண்டாம் முயற்சியும் இதே விளைவைத்தான் கொண்டு வந்தது. முடிவாக, அவர்தம் சொந்தகுமாரனை அனுப்பினார். குத்தகைக்காரர்கள் அவரை மதிப்பார்கள் மற்றும் எதிர்ப்பை கை விடுவார்கள் என்று அவர் நம்பினார். அதற்கு பதிலாக, சுதந்திரவாளியைக் கொண்டு விட்டால் சுதந்திரம் தங்கள் வசம் ஆகும் என்ற எண்ணத்தில் அவரை கொன்று விட்டார்கள். உவமையின் முடிவில், இயேசு, “இப்படியிருக்க திராட்சை தோட்டத்தின் எஜமான் வரும்போது, அந்த தோட்டக்காரரை என்ன செய்வான்?” என்று கேட்டார். அவர்கள் தயக்கமின்றி, “அந்த கொடியரைக் கொடுமையாய் அழித்து, ஏற்ற காலங்களில் தனக்குக் கனிகளைக் கொடுக்கத்தக்க வேறு தோட்டக்காரரிடத்தில் திராட்சை தோட்டத்தைக் குத்தகையாகக் கொடுப்பான்” என்றார்கள். இந்த உவமையின் முக்கியத்துவம் மற்றும் அவர்களுடைய பதில் செய்தல் என்பது பழைய ஏற்பாட்டில் இஸ்ரவேல் மக்கள் தேவனுடைய தீர்க்கதரிசிகளால் அடிக்கடி தேவனுடைய “திராட்சை தோட்டம்”

என்று அழைக்கப்பட்டதில் அடங்கியுள்ளது (ஏசாயா 5:1-7; காணவும் ஏரேமியா 2:21). திராட்சை தோட்டம் அவர்களிடமிருந்து எடுக்கப்பட்டு, மற்றவர்களுக்கு கொடுக்கப்படக்கூடும் என்ற கருத்து யூதரின் தேசிய எழுச்சிக்கு அவமானம் மற்றும் அதன் தலைவர்களுக்கு அச்சுறுத்தலுமாக இருந்தது. வசனம் 43 இல் இயேசு, “ஆகையால், தேவனுடைய ராஜ்யம் உங்களிடத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டு, அதற்கேற்ற கணிகளைத் தருகிற ஜனங்களுக்கு கொடுக்கப்படும்” என்றே கூறினார். இது மதத்தலைவர்களிடத்தில் உடனடி தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. “பிரதான ஆசாரியரும் பரிசேயரும் அவருடைய உவமைகளைக் கேட்டு, தங்களை குறித்துச் சொல்லுகிறார் என்று அறிந்து, அவரைப் பிடிக்க வகைதேடினார்கள்; ஆகிலும் ஜனங்கள் அவரை தீர்க்கதரிசியென்று எண்ணினபடியால் அவர்களுக்கு பயந்திருந்தார்கள்” (மத்தேயு 21:45, 46).

ஒரு சிநேகிதனால் காட்டிக் கொடுக்கப்படுதல்

இயேசு, அவருடைய மனிதர்களின் ஒருவனாகிய யூதாஸ் காரியோத்து என்பவனால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டார். யூதர்கள், ரோமருடைய சம்மதமின்றி ஒருவரையும் சட்டரீதியாக ஆக்கினதற்கு உட்படுத்த இயலாது, என்று யோவான் 18:31 கூறுகிறது. ஆகவே அவர்கள் இயேசுவை விசாரணைக்காக பிலாத்துவின் முன் கொண்டு செல்வதை நியாயப்படுத்தும் விதமாக அவருக்கு எதிரான ஒரு குற்றச்சாட்டை கண்டு பிடிக்க முயற்சித்தார்கள். (அவர்கள் ஒருபோதும் சட்டத்தை மீறவில்லை என்பது இதன் பொருள் அல்ல, ஆனால் நடப்புகள் 7:54-8:1ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சம்பவம் ஒரு வன்முறை கும்பலின் செய்கையாயிருந்தது, ஒரு சட்ட ரீதியான மரண தண்டனையாக இருக்கவில்லை.) இயேசு கெத்செமனேயில் பிடிக்கப்பட்டதையடுத்து, அவர் பிரதான ஆசாரியனான காய்பாவின் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார், அங்கே அவர் திடீரென கூடின யூத மதத்தலைவர்களால் அநேகமாக விசாரிக்கப்பட்டார் என்று மத்தேயு 26:57-68 கூறுகிறது. இந்த விசாரணையில் இயேசு, தேவதூஷணம் என்ற மதக்குற்றச்சாட்டின்படி தண்டிக்கப்பட்டார், எதிர்பார்க்கப்பட்ட மேசியா என்று தன்னை கூறியதற்காக அல்ல. அவர் தம்மை மேசியா என உரிமை கோரியது - தன்னில் தானே ஒரு மதக்குற்றமாக இருக்கவில்லை. மத்தேயு 26:64, 65, இன் படி இயேசு தாம் மேசியாவாக இருந்தார் என்று சொன்னது மட்டுமல்லாமல், “... மனுஷ குமாரன் சர்வ வல்லவருடைய வலது பாரிசத்தில் (அதாவது தேவனுடைய வலது பாரிசத்தில்) வீற்றிருப்பதையும் மேகங்கள் மேல் வருவதையும் இது முதல் காண்பீர்கள்” என்று சொன்ன வாக்கியத்திலிருந்தும் தேவதூஷண குற்றம் உருவானது. இந்த தெய்வீக அந்தஸ்து உரிமை கோரப்பட்டது, பிரதான ஆசாரியன் உடனடியாக, “மரணத்துக்குப் பாத்திரனாயிருக்கிறான்” என்ற தண்டனையை கொடுக்கும்படி செய்தது (வசனம் 66).

நியாமில்லாத விசாரணைகள்

இயேசுவின் தண்டனை பாதையில் அடுத்தபடி அவர் பிலாத்து முன் விசாரிக்கப்படுவதாக இருந்தது. மதத்தலைவர்கள், பிலாத்து அவர்களுடைய தேவதூஷண குற்றச்சாட்டில் ஆர்வம் இல்லாதவராக இருந்தார் என்பதை அறிந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் இயேசுவை ஒரு புரட்சி தலைவர் என

குற்றப்படுத்தினார்கள் (லூக்கா 23:1-5). குறிப்பாக, அவர்கள், அவர் இராயனுக்கு வரி செலுத்துவதை தடுத்ததாகவும் (அவர் அதை செய்யவில்லை) தம்மை ஒரு இராஜா என்று உரிமை கோரியதாகவும் அவர்மேல் குற்றம் சாட்டினார்கள். இந்த இரண்டு குற்றசாட்டுகளும் பிலாத்துவால் விசாரிக்கப்படவேண்டியது என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள், ஒரு ஆளுநர் என்ற முறையில் ரோமின் நலன்களை பராமரிப்பது அவருடைய பிரதான கடமையாக இருந்தது. நான்கு சவிசேஷங்களின்படியும், இயேசுவுக்கு எதிரான அவர்கள் பகைக்கு இந்த குற்றசாட்டுகள் உண்மையான காரணம் அல்ல என்ற முடிவுக்கு பிலாத்து விரைவில் வந்து விட்டார். (யூதர்கள் ஒருபோதும் ரோமாபுரியின் நலன்களில் அக்கறையாக இருந்ததில்லை!) ஆகவே, பிலாத்து இயேசுவை விடுதலை செய்ய வகை தேடினார். இறுதியாக, தன்னை ராஜாவென்று உரிமை கோருகிற எதிரி ஒருவரை சிங்காசனத்திற்காக வாழ அனுமதித்தால், தான் ராயனுக்கு விசுவாசமாக இருக்கவில்லை என்று குற்றம் சாட்டப்படுவோம் என்ற ஒரு அச்சத்திற்கு பலியாகி விட்டார் (யோவான் 19:12). பிலாத்து இப்படிப்பட்ட ஒரு குற்றசாட்டு தன்மேல் சுமத்தப்படும் ஆபத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இயேசுவின் குற்றமற்ற தன்மையை பிலாத்து அங்கீகரித்திருந்தும், தன் சொந்த வாழ்க்கை - இதில் எதை தெரிந்தெடுப்பது என்ற நிலை வந்தபோது - இயேசு மரிக்கவேண்டும் என்று விரைவாக முடிவெடுத்தார். “அப்பொழுது அவரைச் சிலுவையில் அறையும்படிக்கு அவர்களிடத்தில் ஒப்புக்கொடுத்தான் ...” (யோவான் 19:16).

ஒரு பெலவீனமான ஆட்சியாளர்

சிலர் பிலாத்து இந்த விதத்தில் யூதர்கள் தன்னை பெலவீனப்படுத்த அனுமதித்திருப்பானா என சந்தேகிக்கிறார்கள். பிலாத்து தான் அரசாண்ட யூதர்களை இகழ்ந்தான். அவர்கள் அவனை பகைத்தார்கள் (காணவும் லூக்கா 13:1); ஆனால் ஆதாரமானது அவர்கள் அவனை தங்கள் வழிக்கு கொண்டுவரும்படி நிர்ப்பந்திக்க முடியும் என்ற கருத்தை முன் வைக்கிறது. பிலாத்து, கி.பி. 26 இல் பாலஸ்தீனத்திற்கு வந்த பிறகு, பேரரசரின் உருவங்கள் பொறித்த ரோம கொடிகளை எருசலேமில் கொண்டுவந்ததின் மூலம் யூதருடைய கோபத்தை தூண்டினான். “செதுக்கப்பட்ட உருவங்கள்” என்பது யூதருடைய உணர்வுகளுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது. இரவு பகலாக ஐந்து நாட்களாக ஒரு குழுவானது உருவங்கள் பொரிக்கப்பட்ட கொடிகள் நீக்கப்பட வேண்டும் என பிலாத்துவிட கோரிக்கை வைத்தது, மற்றும் ஆறாவது நாளில் பிலாத்து பட்டையத்தை உருவும்படி தன் போர் சேவகர்களுக்கு பிலாத்து கட்டளையிட்டான். யூதர்கள் தங்கள் பிரமாணத்தை மீறுவதை விட, மரணத்தை விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டார்கள். ஒரு புனிதமான காரியத்தினிமித்தம் பலரை கொல்வது, பெரும் கலகத்தில் முடியும் என பிலாத்து பயந்து, இரங்கி மற்றும் அந்த சிலைகளை எருசலேமில் இருந்து அகற்றிவிட்டான்¹. பிலாத்து யூதர்களை பிரியப்படுத்துவதைப் பற்றி கவலைப்படவில்லை, ஆனால் தன்னை பிரச்சனையிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக, இன்னொருவரை பலி கொடுக்கும் அளவுக்கு கொள்கையற்றவனாக இருந்தான்.

ஒரு பன்முகத்தன்மை கொண்ட பதில்

வரலாற்றுரீதியாக பேசினால், அப்படியானால், இயேசு ஏன் மரித்தார்? இதற்கான பதில் பன்முகத்தன்மையுள்ளதாக இருக்கிறது. யூத மதத் தலைவர்களின் கோபத்தை தூண்டியதால் அவர் மரித்தார். அவர் தேவாலயம் உட்பட, புனிதமான யூத அமைப்புகளின்மேல் தனக்கு அதிகாரம் இருப்பதாக உரிமை கோரினதால் மரித்தார். அப்போதிருந்த யூத முறைமை வீழ்ச்சியடையும் என முன்னுரைத்ததால் அவர் மரித்தார். அவருடைய சம காலத்தில் வாழ்ந்த சிலர் (மத அதிகாரம் படைத்தோர்) அவரை ஒரு தேவ தூஷணம் சொல்பவர் என கருதியதால் அவர் மரித்தார். அவர் ஒரு கலகக்காரர் என குற்றப்படுத்தப்பட்டதால்/மற்றும் ரோம ஆளுநர் இயேசு அரசியல் ரீதியாகவோ அல்லது ராணுவ ரீதியாகவோ அச்சுறுத்துதல் அல்ல என்பதை அறிந்திருந்தாலும், அவரை மரணத்துக்கு உட்படுத்தக்கூடாதபடி தடுப்பதற்கு மிகவும் பெலவீனமாக இருந்தார். இவைகள் எல்லாமே வரலாற்று மூலங்களால் உறுதிபடுத்தப்படுகின்றன.

“யூதர்கள்” குற்றப்படுத்தப்பட வேண்டுமா?

புதிய ஏற்பாடு (சுவிசேஷங்கள் மட்டுமல்ல, ஆனால் சிறப்பாக அந்த நான்கு புத்தகங்கள்) “யூதருக்கு எதிரானவைகள்”² என குற்றப்படுத்தப் படுகின்றன. என்ன நடந்ததோ அதற்கான குற்றத்தை கிறிஸ்தவத்தின் பாரம்பரிய எதிரிகளான யூதமதத்தின் மேல் சுமத்துவதாக குற்றப்படுத்தப்படுகிறது. பிலாத்து மற்றும் ரோமர்கள்தான் குற்றப்படுத்தப்பட வேண்டும் என ஒரு உரிமை கோருதல் இருக்கிறது; சிலர் யூத அதிகாரிகள் இயேசுவை காப்பாற்ற முயற்சித்தார்கள் எனவும் மற்றும் அவருடைய மரணத்தை தவிர்க்க முடியாத அளவுக்கு பிலாத்து ஒரு இரத்த வெறியனாக இருந்தான் என ஒரு கருத்தை சிலர் முன் வைக்கின்றனர். மேலும், சில பகை குழுக்களால் சுவிசேஷங்கள், யூதர்கள் கிறிஸ்துவை - கொலை செய்தவர்கள் என கூறவும் மற்றும் அவர்கள் எல்லாவிதங்களிலும் தவறாக நடத்தப்பட வேண்டும் என கூறவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சுவிசேஷங்கள் உண்மையில் இதைத் தான் கூறுகின்றனவா? அவைகள் யூதருக்கு எதிரானவைகளா?

சுவிசேஷங்கள் யூதருக்கு எதிரானவைகளை மேம்படுத்த பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்ற உண்மை, அவைகள் தங்கள் நோக்கத்தில் யூதர்களுக்கு எதிரானவைகள் என்ற கருத்தை கொடுப்பதில்லை. சுவிசேஷங்கள் பல யூதர்களை நேர்மறையான வெளிச்சத்தில் காண்பிக்காது இருக்கலாம், ஏனெனில் அவைகள் பெரும்பாலும் இயேசுவுக்கு எதிரான யூத எதிரிகளைப் பற்றி பேசுகிறது. இருப்பினும், அவைகள் எல்லா யூதர்களையும் இதே விதத்தில் காட்சிபடுத்துவதில்லை, யூதருக்கு எதிரானவைகள் என்ற குற்றச்சாட்டை பேணுவதற்கு அது அவசியமாக இருக்கும்.

உண்மையில் சில யூதர்கள் சுவிசேஷங்களில் நேர்மறை வெளிச்சத்தில் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளனர். நான்கு சுவிசேஷங்களுமே, யூத சமூகத்தின் தலைவரும் இயேசுவை மரணத்துக்கு உட்படுத்திய அதே சங்கத்தின் (சனதரீன்) உறுப்பினரும், இயேசுவின் சரீரத்தை அடக்கம் செய்வதற்காக பிலாத்துவிடம் கேட்ட, அரிமத்தியா ஊரானாகிய யோசேப்பை பற்றி பேசுகின்றன. அப்போது என்ன நடந்ததோ அந்த சூழ்நிலையில், இயேசுவுக்கு சிநேகிதர்களாயிருப்பதாக

தோன்றியவர்களுக்கு அப்போது என்ன சம்பவித்திருக்கக்க கூடுமோ, அந்த சூழ்நிலையில், இது ஒரு தைரியமான மற்றும் ஒரு நெறிசார்ந்த நடவடிக்கையாக இருந்தது (மத்தேயு 27:57-61; மாற்கு 15:42-47; லூக்கா 23:50-56; யோவான் 19:38-42). யோசேப்பு இந்த காரியத்தில், “யூதருடைய அதிகாரி” மற்றும் “இஸ்ரவேலின் போதகர்” (சில மொழிபெயர்ப்புகளிலுள்ளபடி “ஒரு” போதகர் அல்ல) என விவரிக்கப்பட்ட நிக்கொதேமுவால் உதவப்பட்டார். நிக்கொதேமு, முன்னதாக முறையான விசாரணை இல்லாமல் இயேசுவை தண்டிக்க ஆயத்தமாயிருந்த சனதரீன் சங்கத்தின் முடிவை எதிர்த்தார் (யோவான் 3:1, 10; 7:50-52).

யோவான் சவிசேஷம் பலமுறை இயேசுவின் விரோதிகளை சாதாரணமாக “யூதர்கள்” என்று குறிப்பிடுகிறது, இது யோவான் எல்லா யூதர்களையும் (அவர்களுடைய பின் சந்ததியார் உட்பட) இயேசுவின் மரணத்திற்காக குற்றப்படுத்தினார் என்ற குற்றச்சாட்டிற்கு வழிநடத்தி விட்டது. எப்படியிருந்தாலும், முதல் நூற்றாண்டு யூத வரலாற்று ஆசிரியரான ஜோஸிபஸ் என்பவர் ரோமாபுரியை அசட்டை செய்து, மற்றும் அதன் விளைவாக கி.பி. 70 இல் உண்டான எருசலேம் மீது அழிவை கொண்டு வர காரணமாயிருந்த செலோத்தே என்னப்பட்ட மதக் குழுவினரைக் குறிப்பிடவும் அதே வார்த்தை பயன்பாட்டை தான் உபயோகித்துள்ளார். அவர் முழு பிரச்சனைக்கும், ரோமாபுரிக்கு எதிராக கலகம் செய்த அந்த மனிதர்களை மட்டும் குறிப்பிடும் விதமாக, “யூதர்கள்” தான் காரணம் என குற்றம் சாட்டினார்.³ யோவான் இந்த வார்த்தையை அதே வழியில் தான் பயன்படுத்தினார். இவ்விதமாக, பழைய ஏற்பாட்டின் அபிரேய தீர்க்கதரிசிகளும் விசுவாசியாத மற்றும் கலகம் செய்த யூதர்களை கடிந்து கொண்டனர். இந்த வார்த்தை சவிசேஷங்களுக்கு மட்டும் உரியதோ அல்லது தன்மையில் “யூதர்களுக்கு எதிரானதோ” அல்ல. (அநேக உதாரணங்களில் ஒன்றைக் காண மல்கியா புத்தகம் முழுவதையும் காணவும்.)

மத்தேயு 27:25 இந்த காரியத்தில் ஆர்வத்தை தூண்டக் கூடியதாக இருக்கிறது. பிலாத்து இயேசுவை “கை கழுவின பிறகு” (வசனம் 24), ஜனங்கள் (பிரதான ஆசாரியர்கள் மற்றும் ஜனத்தின் மூப்பர்களின் செல்வாக்கின் கீழ்) “இவனுடைய இரத்தப்பழி எங்கள் மேலும் எங்கள் பிள்ளைகள் மேலும் இருப்பதாக!” என்று கூக்குரலிட்டார்கள். இந்த வசனம் எல்லா காலத்திலும் உள்ள எல்லா யூதர்களும் கூட்டாக இயேசுவின் மரணத்திற்கு காரணமானவர்கள் என்ற அர்த்தத்தில் வியாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும், இந்த வசனத்திற்கான “ஒட்டு மொத்த குற்றம்” என்ற வியாக்யானம் கருத்து அற்றதாயுள்ளது. தேவனானவர் சாபத்தை நிலைபடுத்துகிறார் என்ற பதிவு இல்லை அல்லது புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்கள் இப்படிப்பட்ட ஒரு கருத்தை முன் வைப்பதில்லை. மத்தேயு சாதாரணமாக மக்கள் இதை சொன்னார்கள் என்று குறிப்பிட்டார் மற்றும் இது அதிலேயே விட்டுவிடப்பட வேண்டும்.

இயேசு சிலுவையில் அறையப்படுதல் என்பது யூதர்களால் மரணத்துக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட, யூத எழுத்தாளர்கள் (லூக்கா, புதிய ஏற்பாட்டின் ஒரே புறவின் எழுத்தாளர் என்ற விதி விலக்குடன்) பதிவு செய்துள்ள படியான ஒரு யூதரைப் பற்றிய கதை/சம்பவம் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். “யூதருக்கு எதிரானது” என்ற குற்றச்சாட்டு சிறிதளவே அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது, ஏனெனில் இயேசுவும் அவரை ஆரம்ப காலத்தில்

பின்பற்றியவர்களும் யூதராக இருந்தார்கள். சவிசேஷங்களில் உள்ள யூதரை பற்றிய எதிர்மறையான காரியங்கள் இயேசுவை யார் எதிர்த்தார்களோ அவர்களை குறிப்பான சந்தர்ப்ப பொருளில் அர்த்தப்படுத்தக் கூடியதாக இருக்கிறது. அதை சந்தர்ப்ப பொருளில் இருந்து வெளியே எடுத்து மற்றும் யூதருக்கு எதிராக பயன்படுத்துவது என்பது வரலாறு மற்றும் வசனங்களை வியாக்யானம் செய்யும் நெறிமுறைக்கு எதிரானதாக இருக்கிறது.

நாம் நமது ஆவிக்குரிய, தேசியத்திற்குரிய அல்லது உணர்வுகளுக்குரிய விருப்பங்களின்படி வியாக்யானம் செய்வதற்கு இது ஒரு கற்பனை கதை அல்ல. மாறாக, இயேசுவின் மரணம் முதலாம் மற்றும் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளின் யூத மற்றும் யூதரல்லாத எழுத்து மூலங்களால் உறுதி செய்யப்பட்ட ஒரு வரலாற்று சம்பவமாக இருக்கிறது. தனிப்பட்ட முறையில் நமக்கு எவ்வளவு தான் பிடிக்காவிட்டாலும், வரலாற்றை திரும்ப எழுதும் உரிமை நமக்கு இல்லை. யாரோ ஒருவர் சரியாக கூறியபடி, வரலாற்றை மாற்ற முயற்சிப்பது என்பது அதை இழப்பதாகும். ஏனெனில், நமது தனிப்பட்ட விருப்பங்களுக்கு ஏற்ப அதை மாற்றியமைத்திருந்தால், உண்மையில் என்ன சம்பவித்ததோ அந்த கதை இழந்துபோகப்படும். இயேசுவின் கதை என்பது முழு மனுக்குலத்தையும் மீட்பதற்காக கிறிஸ்து செய்த அன்பின் சுய தியாகத்தை பற்றியதாக இருக்கிறது. இயேசுவை “யார் கொலை செய்தார்கள்” என்பதை விட, “இயேசு யார் மற்றும் அவர் ஏன் மரித்தார்” என்பது தான் முக்கியமானதாக இருக்கிறது.

அதே நேரத்தில், இந்த கதை அவருடைய மரணத்தை வலியுறுத்தியவர்கள் மற்றும் அவரை உண்மையில் மரண தண்டனைக்கு உட்படுத்தியவர்கள் யார் என்ற பகுதிகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. இது இல்லாமல் இந்த கதையை சொல்வதற்கு வேறு வழி இல்லை. என்ன நடந்தது என்ற சம்பவத்தை பார்க்கும் போது, அது எந்த விதத்திலும் ஒட்டுமொத்த குழுவை குற்றப்படுத்துவது இல்லை (மற்றும் நிச்சயமாக அவர்களுடைய பின் சந்ததியாரை அல்ல). மேலும் இது அபிப்பிராய பேதம் அல்லது பகைக்கான எந்த ஒரு உரிமத்தையும் வழங்குவதில்லை.

இயேசு கருத்தரங்கத்தார் போன்ற சில குறை கூறுபவர்கள் இயேசுவுக்கு கொடுக்கும் காட்சி வடிவம், இயேசு வரலாற்று ரீதியாக மரித்தார் என்ற உண்மைக்கு நியாயம் செய்வதாக இல்லை. இயற்கைக்கு மேம்பட்ட யூதங்களின் அடிப்படையில் மற்றும் சவிசேஷங்களின் “யூதருக்கு எதிரான நிலைப்பாடு” நீக்கப்பட வேண்டும் என்ற அவர்களுடைய முயற்சியில், இந்த குறை கூறுவோர் சவிசேஷங்கள் இயேசுவின் தெய்வீகம், மேசியத்துவம் மற்றும் கர்த்தத்துவம் பற்றி என்ன உரிமை கோருகிறதோ, அதையெல்லாம் உரித்து எடுத்துவிடக் கூடியவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அதற்கு பதிலாக, அவர்கள் அவரை அருமையான கதைகள் கூறிய, சிறு பிள்ளைகளை ஆசீர்வதித்த மற்றும் பிறர் இடறலடையும்படி ஒருபோதும் எதுவும் கூறியிராத சுற்றத்திரிந்த ஒரு புரிந்து கொள்ள முடியாத நபராக காண்பிக்கிறார்கள். அப்படி செய்வதின் மூலம், அவர்கள் அவருடைய மரணத்தை புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு புதிராக மாற்றுகிறார்கள்.

பிலாத்துவின் கரங்களில் இயேசு மரித்தது (மற்றும் யூத தலைவர்களின் வற்புறுத்தலால்), அவரைப் பற்றிய மிகவும் நிச்சயமான வரலாற்று உண்மைகளில் ஒன்றாகவுள்ளது. இந்த அளவு ஆதாரங்கள் கிறிஸ்தவ மற்றும் கிறிஸ்தவம்

அல்லாத மூலங்களால் உறுதி செய்யப்படுகின்றன. சவிசேஷங்கள் இயேசு தமக்காக உரிமை கோரியதாக எவைகளை கூருகின்றனவோ, அவைகளை அவர் உரிமை கோராதிருந்தால், அவரை யாரோ ஏன் கொலை செய்ய விரும்பினார்கள் என்பது பற்றி கற்பனை செய்ய நாம் விடப்பட்டிருப்போம்.

இயேசுவின் மரணத்திற்கான இறையியல் காரணங்கள்

இயேசுவின் மரணத்திற்கான இரண்டாவது வகை காரணங்கள் வரலாற்றால் உறுதிபடுத்தப்பட முடியாது. மாறாக, அவைகள் விசுவாசத்திற்கு அடுத்தவைகளாக வரலாற்று காரணிகளால் உறுதி செய்யப்படக் கூடியதாகவோ அல்லது மறுக்கப்படக் கூடியதாகவோ இருப்பதில்லை. நாம் அவைகளைப் பற்றி நினைக்கும்போது, இயேசுவின் மரணத்திற்கான வரலாற்றுக் காரணங்களைக் கொடுக்கும் அதே மூலங்களே, இந்தக் காரணங்களையும் கொடுக்கின்றன என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இந்த மூலங்கள் வெளிப்புற சான்றுகளால் போதுமான அளவு ஆதரிக்கப்படுவதால், அவைகள் இறையியல் மற்றும் வரலாற்று ரீதியாக என்ன சொல்லுகிறதோ, அதை நாம் விசுவாசிக்க போதுமான நல்ல காரணமுண்டு. இயேசுவின் மரணத்திற்கான இறையியல் காரணங்களாக சவிசேஷங்கள் கூறுவதை நீங்கள் விசுவாசிக்க தெரிவு செய்கிறீர்களோ அல்லது இல்லையோ, இதைத் தான் ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் விசுவாசித்தார்கள் என்ற உண்மையை நீங்கள் அங்கீகரிப்பது அவசியமாக இருக்கிறது. இறையியல் ரீதியாக பேசுவோமானால், இயேசு ஏன் மரித்தார்?

அவர் தன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக

தாம் சிலுவையில் மரிப்பது “அவசியமாயிருக்கிறது” என்று இயேசு தாமே கூறியிருந்தார். அவர் என்ன அர்த்தத்தில் அதை சொன்னார்? அவர், “மேலும், மனுஷகுமாரன் பல பாடுகள் படவும், மூப்பராலும் பிரதான ஆசாரியராலும் வேதபாரசராலும் ஆகாதவனென்று தள்ளப்படவும், கொல்லப்படவும், மூன்றாம் நாளில் உயிர்த்தெழுந்திருக்கவும் வேண்டும்” என்று சொன்னார் (லூக்கா 9:22). இந்த வாக்கியத்தை அவர் சொல்லுகையில், அவர் “இது அவசியமானது” என்று பொருள்படும் ஒரு சிறு கிரேக்க வார்த்தை *dei* என்பதை ஒரு வலிமையான பலவந்தப்படுத்துதல் என்ற அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தினார். அது ஒரு தெய்வீகமான பலவந்தப்படுத்துதலாக (தேவனுடைய சித்தமாக), ஒரு உள்ளான கட்டாயப்படுத்துதலாக அல்லது சூழ்நிலைகளால் தேவைப்படுத்தப்பட்டதாக இருந்திருக்கக் கூடும். இயேசுவின் காரியத்தை பொருத்த வரை, இவைகள் எல்லாமும் இன்னமும் கூடுதலாகவும் இருந்தது. இயேசுவின் மரணம் என்பது தற்செயலாக ஆனதல்ல, அல்லது அவர் அதைத் தடுக்க பிரயாசப்பட்டார் என்று கூட அல்ல. மாறாக இயேசு இதை ஒரு தெய்வீகமான அவசியமானதாக கருதினார், அவருடைய முழு வாழ்க்கையும் இதை சுற்றியே நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. (அவருடைய பாடுகளை குறித்த வேறு இரண்டு “பாடுகளின் முன்னுரைத்தல்களை” காணவும், லூக்கா 9:44 மற்றும் 18:31-33.) இயேசு மரித்தபோது, “முடிந்தது” என்று சொன்னார் (யோவான் 19:30). *எது “முடிந்தது”?* அவர் தன் மரணத்தில் எதை சாதித்தார்/நிறைவேற்றினார்?

அவர் புதிய உடன்படிக்கையை நிலைநாட்டுவதற்காக

மத்தேயு 26:26-28 இதற்கு பதிலளிப்பதற்கான ஒரு முக்கியமான வசனப்பகுதியாக இருக்கிறது. இயேசு தம்முடைய சீஷர்களோடு இறுதி இரவு உணவை உண்டபோது, அவர் அப்பம் மற்றும் திராட்சை இரசத்தை எடுத்து அவர்களுக்கு பங்கிட்டு வழங்கினார். அப்பம் அவருடைய “சரீரத்தை” பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது. அவர் பாத்திரத்தை எடுத்து, “... இது பாவமன்னிப்புண்டாகும்படி அநேகருக்காக சிந்தப்படுகிற புது உடன்படிக்கைக்குரிய என்னுடைய இரத்தமாயிருக்கிறது” என்றார். இங்கே இரண்டு கருத்துகள் உருவாகின்றன. இயேசு தனது மரணம் தேவன் மற்றும் அவருடைய பிள்ளைகளுக்கிடையில் ஒரு “புதிய உடன்படிக்கை” உருவாவதற்கு ஒரு கருவியாயிருக்கிறது என்பதை பார்த்தார் என்பது ஒரு கருத்து. “பழைய உடன்படிக்கை” விலங்குகளின் இரத்தம் சிந்தப்பட்டதால் நிலைப்பட்டது போல, கிறிஸ்துவின் உடன்படிக்கை அவர் தம்முடைய சொந்த இரத்தத்தை சிந்துவதினால் நிலைப்படுத்தப்பட வேண்டியதாயிருந்தது. (இயேசுவின் மரணம் மற்றும் அவருடைய இரத்தம் பற்றிய முழு விவாதத்திற்காக எபிரெயர் 9:15-22ஐ காணவும்.) ஏன்? இந்த வசனப் பகுதி விளக்கும் அடுத்த திறவுகோல் கருத்து “பாவமன்னிப்பு” என்பதாகும். புதிய ஏற்பாட்டின்படியாக, இயேசு மரித்த போது, பாவமன்னிப்பிற்கான ஒரு வழியை கொடுக்கும்படி அது நடந்தது. இதனால் தான் யோவான் 1:29, “... இதோ, உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்து தீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக்குட்டி!” என அவரை அழைத்தது. இஸ்ரவேலர்கள் பாவமன்னிப்பை தேடி ஆட்டுக்குட்டிகள் மற்றும் இதர விலங்குகளை பலியிட்டது போல, இயேசு தமது சொந்த இரத்தத்தை, (மறுபடியும் எபிரெயர் 9) பாவத்திற்கான பூரண பலியாக கொடுத்தார், அது முற்றும் செயல்படக் கூடியதாயிருப்பதால், மீண்டும் ஒருபோதும் செலுத்தப்பட வேண்டியதில்லை (காணவும் எபிரெயர் 10:11-18; ரோமர் 3:21-26).

பாவமன்னிப்பை கொடுப்பதற்காக

ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் செய்தியின் மையமாக, “கிறிஸ்துவானவர் வேதவாக்கியங்களின்படி நமது பாவங்களுக்காக மரித்தார்” என பிரகடனப்படுத்தினர் (1 கொரிந்தியர் 15:3). புதிய ஏற்பாட்டில், இயேசு நமது குற்றம் மற்றும் தண்டனையை சுமந்தார் என்று இன்னொரு விதத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது தேவன் தாமே, பலியிடப்படும் ஆட்டுக்குட்டியாக, உலகத்தின் எல்லா பாவங்களையும் அவைகள் எல்லாவற்றிற்கும்பாவநிவிர்த்தி உண்டாகும்படி, எல்லாவற்றையும் அவர் மேல் சுமத்தி விட்டது போல் இருக்கிறது. 1 பேதுரு 2:24, ஏசாயா 53ஆம் அதிகாரத்தின் வசனங்களை சிறப்பாக விளக்குகிறது, “நாம் பாவங்களுக்குச் செய்து, நீதிக்குப்பிழைத்திருக்கும்படிக்கு, அவர் தாமே தமது சரீரத்திலே நம்முடைய பாவங்களைச் சிலுவையின்மேல் சுமந்தார்; அவருடைய தழும்புகளால் குணமாளீர்கள்.”

பாவம் என்ற கருத்து இல்லாமல், இயேசுவின் மரணத்தின் அர்த்தத்தை புரிந்து கொள்வது இயலாத காரியமாக இருக்கிறது. பாவம் அடிப்படையில் ஒரு அந்நிய கருத்தாக இன்றைய உலகில் உள்ளது. பாவம் பரிசீலிக்கப்படாவிட்டால், இயேசுவின் மரணம் ஒரு அர்த்தமற்ற கொடூர நிகழ்சியாகவே தோன்றியிருக்கும்.

நாம் பாவத்தை குறித்து சிந்திக்கும் போது, இயேசு என்ன செய்தார் என்பதின் தேவையை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

மரணத்தை ஜெயிப்பதற்காக

இந்த உயர்ந்த கருத்துகள் கூட, இயேசுவின் மரணத்தின் அர்த்தத்தை எடுத்துப் போட முடியாது. பவுல் ரோமர் 5:12-21 இல் இயேசு நமது சார்பாக, நமது மரணத்தை மேற்கொள்வதற்காக மரித்தார் என வாதிட்டார். நமக்காக மரித்து மற்றும் பின்னர் மரணத்தில் இருந்து உயிர்த்தெழுந்ததால், நாம் எல்லாரும் பகிர்ந்து கொள்ள அழைக்கப்பட்டிருக்கும் வெற்றியை இயேசு நமக்காக வென்றார். இதன் பொருள் எபிரெயர் 2:14, 15 இன் படியாக, நாம் மரணத்திலிருந்து மட்டுமல்ல, அதன் பயத்திலிருந்தும் விடுதலையாக்கப்பட்டுள்ளோம். வில்லியம் ஜேம்ஸ் என்ற தத்துவவாதி மரணம் என்பது, “மகிழ்சியாயிருப்பதாக மனிதன் செய்யும் எல்லா நடிப்பு/பாசங்களை தின்னும் புழுவாக இருக்கிறது” என்றார். இந்த சோகமான மதிப்பீடு சரியோ அல்லது தவறோ, இயேசுவினால் நாம் இனிமேலும் பயப்பட வேண்டியதில்லை என்ற சந்தோஷமான உறுதியை புதிய ஏற்பாடு கொடுக்கிறது.

பிரமாணத்தை நிறைவேற்ற மற்றும் அதை எடுத்துப்போட

இயேசு தம் மரணத்தால் நம்மை, “... நியாயப்பிரமாணத்தின் சாபத்திற்கு நம்மை நீங்கலாக்கி மீட்டுக் கொண்டார்” என பவுல் கூறுகிறார் (கலாத்தியர் 3:13, 14). இதன் பொருள் பவுல் பழைய உடன்படிக்கை தன்னில் தானே சாபக்கேடானது என கண்டார் என்பதல்ல. மாறாக, “நியாயப்பிரமாணத்தின் சாபம்” அதை கடைப்பிடிப்பதில் நமது இயலாமை மற்றும் அந்த தவறுதலில் ஏற்படும் தண்டனையாக அது இருக்கிறது. ஒரு பிரமாண முறை, அதிலுள்ள எல்லாவற்றையும் நாம் முழுமையாக கடைப்பிடிக்கும் போது மட்டுமே நம்மை இரட்சிக்கக் கூடும் (யாக்கோபு 2:10, 11); அப்படியில்லாவிட்டால், பிரமாணங்கள் தாங்களே நமக்கு எதிராக நியாயத்தீர்ப்பில் நிற்கின்றன. பிரமாணங்கள் தவறுகளை குறைக்க உதவக்கூடும், ஆனால் அவைகள் மீறுதல்களை மாற்றியமைக்க முடியாது; பதிலாக, அவைகள் நம்மை தீர்ப்புக்குட்படுத்துகின்றன: “மாம்சத்தினாலே பலவீனமாயிருந்த நியாயப்பிரமாணம் செய்யக்கூடாததை ...” இயேசு தமது சிலுவை மரணத்தின் மூலமாக நமக்கு செய்திருக்கிறார் என்று பவுல் கூறுகிறார். “... தம்முடைய குமாரனைப் பாவமாம்சத்தின் சாயலாகவும், பாவத்தை போக்கும் பலியாகவும் அனுப்பி, மாம்சத்தினாலே (தேவன்) பாவத்தை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்த்தார்” (ரோமர் 8:3). இயேசு நமக்காக மரித்ததின் மூலம், “நியாயப்பிரமாணத்தின் சாபத்தில்” இருந்து நாம் விடுதலை பெற்றுள்ளோம். நாம் நமது சொந்த பெலத்தால் தேவனை பிரியப்படுத்த இயலாதிருந்தாலும், இயேசுவின் இரத்தத்தை பற்றும் விசுவாசத்தின் மூலம் நாம் விடுதலையாக இருக்க முடியும்.

நமக்கு புதிய ஜீவனை கொடுக்க

பிரமாணத்திலிருந்து விடுதலை என்பதற்கு நெருக்கமான கருத்து “பாவத்திற்கு மரித்து” மற்றும் இயேசுவின் சொந்த மரணத்தால் “நீதிக்கு

பிழைத்திருந்தலாக” இருக்கிறது. ரோமர் 6:1-4 இல், பவுல் தேவன் இயேசுவின் மூலம் நமக்கு கொடுத்துள்ள கிருபையினிமித்தம், “கிருபை பெருகும்படிக்குப் பாவத்திலே நிலை நிற்கலாமா?” என்ற கேள்விக்கு பதில் அளிக்கிறார். அவர், “அது ஒரு போதும் நிகழாதிருப்பதாக!” (“கூடாதே!”) ஏன் கூடாது? பவுல் இந்த வசனங்களைத் தொடர்ந்தார் ...

கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள்ளாக ஞானஸ்நானம் பெற்ற நாமனைவரும் அவருடைய மரணத்துக்குள்ளாக ஞானஸ்நானம் பெற்றதை அறியாமலிருக்கிறீர்களா? மேலும் பிதாவின் மகிமையினாலே கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்பட்டதுபோல, நாமும் புதிதான ஜீவனுள்ளவர்களாய் நடந்து கொள்ளும்படிக்கு, அவருடைய மரணத்திற்குள்ளாக்கும் ஞானஸ்நானத்தினாலே கிறிஸ்துவுடனே கூட அடக்கம் பண்ணப் பட்டோம் (வசனங்கள் 3, 4).

இயேசுவானவர் நமக்காக மரித்தார் என்பது மட்டுமல்ல, நாம் ஞானஸ்நானத்தின் மூலம் அவருடைய மரணத்தில் பங்கேற்க முடியும். மரித்தோரிலிருந்து அவரோடு எழுந்திருக்க முடியும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் நாம் அப்படி செய்கிறோம். எபிரெயர் 9:11-14 இதற்கு இணையான கருத்தை தெரிவிக்கிறது.

கிறிஸ்துவானவர் வரப்போகிற நன்மைகளுக்குரிய பிரதான ஆசாரியராய் வெளிப்பட்டு, கையினால் செய்யப்பட்டதாகிய இந்தச் சிருஷ்டிசம்பந்தமான கூடாரத்தின் வழியாக அல்ல, பெரிதும் உத்தமமுமான கூடாரத்தின் வழியாகவும், வெள்ளாட்டுக்கடா, இளங்காளை இவைகளுடைய இரத்தத்தினாலே அல்ல, தம்முடைய சொந்த இரத்தத்தினாலும் ஒரேதரம் மகா பரிசுத்தஸ்தலத்திலே பிரவேசித்து நித்திய மீட்பை உண்டு பண்ணினார். அதெப்படியெனில், காளை வெள்ளாட்டுக்கடா இவைகளின் இரத்தமும், தீட்டுப்பட்டவர்கள்மேல் தெளிக்கப்பட்ட கடாரியின் சாம்பலும், சரீரகத்தியுண்டாகும்படி பரிசுத்தப்படுத்துமானால், நித்திய ஆவியினாலே தம்மைத்தாமே பழுதற்ற பலியாகத் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்த கிறிஸ்துவினுடைய இரத்தம் ஜீவனுள்ள தேவனுக்கு ஊழியஞ்செய்வதற்கு உங்கள் மனச்சாட்சியைச் செத்தகிரியைகளைச் சுத்திகரிப்பது எவ்வளவு நிச்சயம்?

நமக்கு ஒரு முன்மாதிரியை காண்பிக்க

இயேசு மரித்ததின் இன்னொரு காரணம், நாம் நன்மை செய்து அநீதியாக பாடுபடுவதில் நமக்கு ஒரு முன்மாதிரியை வைப்பதற்காக இருந்தது. பாடுபடுதல் என்பது தவறு செய்தால் மட்டும் உருவாவதில்லை; எது சரியானதோ அதை செய்ய வலியுறுத்துவதால் மக்கள் அடிக்கடி துன்பப்படுகிறார்கள். இயேசுவின் மரணத்திற்கு இது பிரதானமான காரணமாக இல்லாதிருக்கையில் மிக விரைவில் அவிசுவாசியான உலகத்தால் எதிர்ப்புகளை சந்தித்த அவருடைய சீஷர்களுக்கு இதுமிகவும் வலிமையான ஒரு உதாரணமாக அமைந்தது. இது இன்றுள்ள மக்களுக்கும் ஒரு உதாரணமாக தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது. பேதுரு இவ்வாறு எழுதினார்,

இதற்காக நீங்கள் அழைக்கப்பட்டுமிருக்கிறீர்கள்; ஏனெனில் கிறிஸ்துவும் உங்களுக்காகப்பாடுபட்டு, நீங்கள் தம்முடைய அடிச்சுவடுகளைத் தொடர்ந்து வரும்படி உங்களுக்கு மாதிரியைப் பின்வைத்துப்போனார். அவர் பாவஞ்செய்யவில்லை, அவருடைய வாயிலே வஞ்சனை காணப்படவில்லை; அவர் வையப்படும்போது பதில் வையாமலும், பாடுபடும்போது பயமுறுத்தாமலும், நியாயமாய்த் தீர்ப்புச் செய்கிறவருக்குத் தம்மை ஒப்புவித்தார். நாம் பாவங்களுக்குச் செத்து, நீதிக்குப் பிழைத்திருக்கும்படிக்கு, அவர் தாமே தமது சரீரத்திலே நம்முடைய பாவங்களைச் சிலுவையின்மேல் சுமந்தார்; அவருடைய தழும்புகளால் குணமானீர்கள் (1 பேதுரு 2:21-24).

புதிய ஏற்பாடு இயேசுவின் மரணத்திற்கான பிற இறையியல் காரணங்களையும் தெரிவிக்கின்றன. ஆனால் ஆரம்பகால கிறிஸ்தவ சிந்தையை காண்பிப்பதற்கு, இவைகள் போதுமானவைகளாக உள்ளன. இவைகள் இயேசு என்ன செய்தார் மற்றும் ஏன் மரித்தார் என்பது தொடர்பான விசுவாசிகளின் எண்ணங்களை பிரதிபலித்த, அங்கும் இங்கும் பொறுக்கி எடுத்த கருத்துகள் அல்ல என்பதை நினைவில் வையுங்கள். அவைகள் எல்லாம், “இது பாவமன்னிப்புண்டாக்கும்படி அநேகருக்காகச் சிந்தப்படுகிற புது உடன்படிக்கைக்குரிய என்னுடைய இரத்தமாயிருக்கிறது” (மத்தேயு 26:28) என்ற அவருடைய சொந்த வார்த்தைகளில் வேறொன்றியுள்ளன. அவைகள் இயேசுவின் மரணத்தினுடைய பன்முகத்தன்மையை நாம் புரிந்து கொள்ள உதவி செய்கிறது. அவருடையது ஒரு சாதாரணமான மரணநிறைவேற்றம் அல்ல அல்லது ஒரு மத ஆர்வலரின் சோகமான ஒரு முடிவும் அல்ல. மாறாக, அநேகரை மீட்கும் பொருளாக தம்முடைய ஜீவனை ஈந்த, ஒருவருடைய கவனமாக திட்டமிடப்பட்ட ஒரு தியாகமாக/பலியாக இருந்தது.

குறிப்புகள்

¹ஜோசிபஸ் Wars 2.9.2-3; Antiquities 18.3.1. ²சாதாரண வார்த்தை “anti-Semitic” என்பது, ஆனால் பல யூதர்கள் “செமிட்டிக்” என்ற வார்த்தையை இழிவுபடுத்தக் கூடிய வார்த்தை என கருதுவதால், குறைவான இடறலுள்ள “யூதருக்கு எதிரான” (anti-Jewish) என்ற வார்த்தை தெரிவுக்குரியதாக உள்ளது. ³ஜோசிபஸ் Wars 2.466; 5.109-10; 6.71-79, 251-53.